

סקירות על הספר 'במדבר תמוז' שפורסמו בפייסבוק

יוסף עוזר:

ספר שירים מופלא חדש יצא לסייע לשמש להאיר:

מדבר תמוז

בנצי גולדשטיין

ישיבה ליטאית היא הפך גמור של שירה. / לסובב אצבע בסדר בקר ולשאל מה הפשט, / מאי נפקא מנה, ובשירה לא נפקא / אף יוצאים ממילא עם פובע וחליפה, חלצה לבנה / ובשירה, / כלי האי ואולי, / אחד נכנס / ומתפשט בגד אחר בגד.

אמרו ואמרו, ישיבה היא תבת נח, 'חממה' / מקום שמגדלין בו תורה ותפלה / (חצר הישיבה מזנחת פי הבחורים הם הצמחים) / ב-14:00 חדר האכל נפתח, רשמית, אוקלים כדי שיהיה כח ללמד / שירה עושה לי תאבון טוב לקציצות

ואחרי הפדרים, הליכות ארכות / בשולי כבישים שלא המריאו, ותפלות / נשפכות, שדוך נאה, חצי דירה, ונתן בלבי להבין / על דפי דפדפת, שורות ראשונות שכתבתי האזינו / לגלי מפרץ חיפה נטרקים שוב ושוב אל שובר הנפש / והראש אותו ראש, / מחזק מעל הסטנדר, חולק על הזמן, מתנכח עם המציאות / מחפה שמישהו יגיד, או / אתה טוען טוב

את שיריו של בנצי גולדשטיין, חניך ישיבה לשעבר, ראיתי לפני שנים וידעתי שהם יובילו אותו להיות משורר. כעת יצא ספרו במוסד ביאליק. וכמה מעודנת ויקרה מעורבותה של העורכת ליאת קפלן.

נכון כדברי הפרסום של מוסד ביאליק - יש בספר תחנות: חינוך חרדי, ישיבה 'כולל' ועוד. אבל המתנה הגדולה של הספר אינה רק בזה - אלא במטען של שפת המשורר שמעניקה מרחבים נוספים לשירה הישראלית בשליחת סוכנים חשאים - יש בספר מעין מחט שעוקבת אחר רעידות אדמה והיא רוטטת - ברעידה על שכבות לשון ממלוא מה שספוגה הלשון העברית - והיא מסמנת את ההווה הפרטי של הכותב.

הסלנג העברי יפגוש את זה הישיבתי והאנגלית תפגוש את התלמודית והג'יבריש יחוגג חוגגים.

יש בשירים תעוזת חשיפה על שבר אישי, על אובדן וגעגוע על נוף הארץ הלוכש חג בלשון.

בנצי גולדשטיין, יאינו יחיד - הוא ערך גיליון שירה שהשתתפו בו בוגרי ישיבות חרדיות. משהו קורה שם בישיבות.

הוא מנחה סדנאות ומפגשי כתיבה וקהילת בוגרי ישיבות חרדיות ב"מקום של אש". שתוצרתו הוא כתב העת "מיגו".

ספר הביכורים הזה "במדבר תמוז" הוא ספר חזק שהשירה העברית תרכין ראש לכבודו באהבה.

יוסף לייב לרר:

בחיים לא שאלתי את עצמי שאלות על "חברות" כי "חברות" היא דבר שאין עליה תשובה מילולית היאך היא קורית, היאך היא מתרקמת!?

חברות פשוט מרגישים, יודעים, לא שוכחים, חברות היא כוח גדול שאף פעם לא יוצא מספיק לפועל, תמיד אתה רוצה עוד, לדעת עוד עליה, להבין אותה לעומק, לרבדים נפשיים הכי כנים ומהותיים.

יש לי חברים מגוונים, אבל ישנם כאלה שאני מרגיש דוק של משחקיות על פניי כשאני משוחח איתם, משהו לא סגור עד הסוף, יש איזה הסתר פנים קל.

לא אצל בני [Ben Zion](#)
[Goldshtein](#)

אצל בני אין הסתר פנים, אצלו אני הכי "אני", רק "אני" ללא שום מניירות ומשחקיות, כשאני מדבר עם בני אני מרגיש בטוח, אפשר לדבר על הכל, תמיד, ללא משוא פנים, ללא פחד, בכנות אדירה, באהבה גדולה, תמיד מקובל עליו, תמיד גם יש לו מה לומר גם אם זה דבר שקשה לשמוע, הוא יודע היאך לעשות זאת, בעדינות נפש רבה, ברוך עוצמתי, בדיבור של נפש אל נפש.

בני הוציא עכשיו ספר שירה, הספר הזה הוא חלק מחיי בשנה האחרונה, אני מרגיש את החוזק שביצירה שלו כמוטיב באישיות היצירתית שלי, כחלק מתהליכים שעוברים עלינו כחברים, אל תוך שיחות אורך ורוחב בוקר וליל, ישנה נקודה שאני לא יכול להכחשה, נקודת השייכות שלי באינטראקציה הנשמטית שלנו כאחד מן המרכיבים בספר הזה ובקשר שלי אליו.

בני הוא משורר כמו שאני חושב שמשורר נראה, חיוו ושירתו חד הם, המילים שלו יש בהם תחושה, אפשר להרגיש את החום והקרירות, את החלודה ואת המים, בני הוא לא רק רב- מג של מילים, זה נשאר למשוררי התקופה והחרוזים, בני בורא שפת בריאה, המילים שלו נמשכות לאורך ההווה, כחוט שאין להפריד בינו לבין האלוהי הקדום הנשגב, בני מגלה פלנטות חדשות בצירופי אותיותיו, חושף נשימות רכות וחזקות, קשות ורעות, טובות וחלשות, נקודות נפש אמיצות שאין לו בעיה לדבר עליהם.

בני הוא חוויית חיים שזכיתי להחשף אליה, חוויה שמתגלגלת למקומות שונים, נמוכים וגבוהים, ולא, אין לו בעיה לחפור בנמוך רק כדי לומר לכולם: זה אני, זו הנפש, זו ייחודה, אלו הם חיוו של האדם עלי תהומות.

במדבר תמוז" זהו שמו, ספר הביכורים של בני אהובי, שירה שמנכיחה את ההוויה החד פעמית, מציגה את הכבלים החברתיים והדתיים באור מזהב, הספר הזה הוא תמצית חיים של משורר שהנסיבות גלגלוהו להיות משורר, לא קורס כתיבה ולא רצון לגלות יצירתיות. תמצית חיים, גילוי האנוש הערום. באומץ רב ובכשרון אלוהי.

אמש היתה השקה.
היום הספר כבר חי.
מחר הוא גם יבעט.

אני כבר לא צריך להמליץ.
הנפש דיברה את שלה